

רע"פ 4841/21 - גדי ורקשטל נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 4841/21

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: גדי ורקשטל

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסקי דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופט צ' קאפח) ב- המחוזי בתל אביב-יפו ב-עפמ"ק 24558-04-21 מיום 22.6.2021 וב-עפמ"ק 47858-05-21 מיום 23.6.2021 שניתנו על ידי השופט צ' קאפח

בשם המבקש: בעצמו

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסקי דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופט צ' קאפח) ב- עפמ"ק 24558-04-21 מיום 22.6.2021 (להלן: התיק הראשון), וב-עפמ"ק 47858-05-21 מיום 23.6.2021 (להלן: התיק השני) - אשר ידונו במאוחד.

במסגרת התיק הראשון נדחה ערעור המבקש על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו (השופט ד' סעדון), ב-ח"נ 50596-05-19 מיום 17.3.2021; ובגדר התיק השני נדחה ערעורו על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו ב-ח"מ 47496-12-18 (השופט ע' יעקובוביץ), מיום 18.2.2021.

השתלשלות העניינים בתיק הראשון

2. כעולה מהכרעת הדין של בית המשפט לעניינים מקומיים, למבקש נרשמו 3 הודעות קנס בגין נסיעה שלא כדין בנתיבתחבורהציבורית, בניגוד לתקנה 22(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. צוין, כי המבקש "מודה בעובדות

כתבי האישום אך לא באשמה", שכן לגישתו הוא זכאי לנסוע בנתיב תחבורה ציבורית, משיש בידו תג נכה.

נקבע, כי בהתאם להוראות סעיף 1א71(א) לפקודתהתעבורה [נוסחחדש] (להלן: הפקודה), אין די בכך שלמבקש יהיה תג נכה מסוג "כיסא גלגלים" על מנת שיהא זכאי לנסוע כדין בנתיב תחבורה ציבורית, אלא נדרש כי הנסיעה תהיה "ברכב לגביו ניתן התג האמור" – מאחר שהמבקש נהג ברכב על שם אמו, במועד שבו טרם הונפק לה תג נכה מסוג "כיסא גלגלים", הוא אינו זכאי להגנה לפי הפקודה.

עוד דחה בית המשפט את טענות המבקש בדבר קבילות הסרטונים עליהם נסמכו הפקחים לצורך רישום הודעת הקנס, שכן הודאתו כי נסע בנתיב תחבורה ציבורית פוטרת את התביעה מהוכחת עובדה זו.

3. בגזר דינו, קבע בית המשפט לעניינים מקומיים כי חרף העובדה שחקירת המבקש את העדים "לא הניבה לו דבר", היא אינה קנטרנית באופן המצדיק הטלת הוצאות, ועל כן גזר על המבקש תשלום של סכום הקנס המקורי בסך 1,500 ש"ח.

4. בית המשפט המחוזי דחה את ערעור המבקש.

הודגש, כי על אף שאין זו דרכה של ערכאת ערעור לברר שאלות שבעובדה, על מנת "להעמיד דברים על מכונם", התבקש המבקש להציג את תג הנכה הרלבנטי לרכבה של אמו. בהתאם, קבע בית המשפט כי "מהספק האופף את הנסיבות", נראה כי המבקש נהג במכונית אמו שעה שהיא מחזיקה בתג נכה "כסא גלגלים" המשויך למכונית זו.

יחד עם זאת, נקבע כי אין בכך כדי לבטל את הרשעתו – מאחר שבמועד ביצוע העבירות אמו של המבקש, בעלת התג, לא נכחה ברכב, המבקש אינו זכאי להגנה מכוח סעיף 1א71(א) לפקודה. הודגש, כי קבלת הערעור תהווה סתירה להוראות חוק חנייה לנכים, התשנ"ד-1993 (להלן: חוק חנייה לנכים), המגבילות את מספר כלי הרכב הזכאים לתג נכה, והעובדה שהמערער מחזיק בתג נכה זהה לשל אמו, אינה משנה ממסקנה זו.

השתלשלות האירועים בתיק השני

5. המבקש הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בשתי עבירות לפי סעיף 6(א)(2) לחוק עזר לתל אביב יפו (העמדת רכב וחנייתו), התשמ"ד-1983 (להלן: חוק העזר).

נקבע, כי הודעת תשלום הקנס שהוצאה לאמו של המבקש, בעלת הרכב, נשלחה בתוך שנה ממועד ביצוע העבירה, ועל כן לא חלה בעניינה התיישנות; כי עדות הפקח מהימנה, ברורה וקוהרנטית, ועולה ממנה כי למבקש היו מספר אפשרויות חניה נוספות סמוך למקום בו העמיד את רכבו; כי לא הוכחה טענת המבקש בדבר זיוף המסמך; כי הדו"ח נערך בהתאם להוראות סדרי עבודת הפקחים; וכי המבקש לא סתר את חזקת התקינות המנהלית שקמה לרשות

לפיה הוראות הפקחים בענייני סדרי עבודתם ניתנו כדין.

בית המשפט לעניינים מקומיים הדגיש כי המבקש אינו זכאי להגנה מכוח חוק חניה לנכים, לאור מהות וחומרת ההפרעה במקום בו החנה את רכבו – שכן חנייתו היוותה "הפרעה ממשית לתנועה" כמוגדר בסעיף 2(א)(4) לחוק חניה לנכים, וכן מאחר שהחנה את רכבו במקום בו מצויים חניונים רבים בניגוד לסעיף 2(א)(2) לחוק זה. נוכח האמור, בית המשפט הרשיע את המבקש בעבירות המיוחסות לו, והשית עליו קנס בסך 1,000 ש"ח.

6. בית המשפט המחוזי דחה את ערעור המבקש, תוך שקבע כי טענותיו ממוקדות בשגיאות שנפלו, לשיטתו, בקביעותיה העובדתיות והמבוססות של הערכאה הדיונית, אשר אין זו דרכה של ערכאת ערעור להתערב בהן.

בקשת רשות הערעור

7. המבקש, שאינו מיוצג, הגיש לבית המשפט את בקשתו לערעור על פסקי הדין של בית משפט קמא – היא הבקשה שלפניי.

בבקשתו, שב המבקש על טענותיו, ובכלל זה כי המסמכים שעליהם נסמכות החלטות הערכאות הקודמות "מפוברקים"; כי הדו"ח "ריק מתוכן" שכן לא מצוינים בו פרטי הרכב ומהות העבירה ועל כן לא ניתן להסתמך על תוכנו; כי המסמכים לא הוגשו לבית המשפט על ידי מי שערך אותם, ועל כן אין לקבלם; וכי צורפו עדים שלא היו ברשימת העדים.

עוד מוסיף המבקש כי הדו"חות שניתנו לו במסגרת התיק הראשון ניתנו בניגוד לחוק, שכן הם התבססו על מצלמות שטרם קיבלו אישור ותו תקן ממכון התקנים.

אשר לתיק השני, טוען המבקש כי חוק חניה לנכים לא מגדיר מהו המרחק העולה כדי "סמוך", במסגרתו אסור לבעל תג נכה לחנות את רכבו לפי סעיף 2(א)(2), ועל כן מתעוררת שאלה משפטית המצדיקה מתן רשות ערעור "בגלגול שלישי".

דיון והכרעה

8. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה, הגעתי לכלל מסקנה שדינה להידחות.

הלכה היא כירשות ערעורב"גלגול שלישי"

תינתן בקשתו של המבקש להמשיך את ערעורו שאלה משפטית ואוסוגיה עקרונית רחבת היקף החורגת מענייני הפרטני של המבקש, וכבמקרים חריגים בהם התגלה חוסר צדק או עיוות דין קיצוני (רע"פ 3983/21 פלוני' מדינת ישראל (23.8.2021)).

הבקשה שלפניי לא באה בגדרי אמות המידה האמורות – טענות המבקש נטענו ונדחו על ידי הערכאות הקודמות לאחר הליך שמיעת ראיות, והן ממוקדות בעניינו הפרטי.

9. לגופו של עניין, אמנם ישנה חשיבות עליונה להנגשה של תנאי הדרך בעבור ציבור הנכים, מתוקף עקרון השוויון והרצון למימוש זכויותיהם של אנשים בעלי מוגבלויות – אך מימוש זכות זו לא נעשה באופן מוחלט, והוא כפוף לשיקולים ולתנאים הקבועים בחוקים ובתקנות, שנועדו לוודא כי לא מתקיימת פגיעה יתרה בשאר משתמשי הדרך.

סעיפים 2 ו-3 לחוק חניה לנכים מבטאים את האיזון האמור, הנערך בין הגנה על זכותו של נכה לחניה נגישה, לבין שמירה על הסדר הציבורי בדרכים ובמדרכות. סעיפים אלו קובעים ארבעה תנאים מצטברים, שבהתקיימותם יהא נכה זכאי להחנות את רכבו במקום שאין החניה מותרת בו (ראורע"פ 604/10 לביאנ' מדינת ישראל (10.5.2010)).

בעניינינו, נקבע כי המבקש החנה את רכבו באופן שגרם להפרעה ממשית לתנועה, בניגוד לסעיף 2(א)(4) לחוק חניה לנכים – מדובר בקביעה עובדתית, שאין זו דרכה של ערכאת ערעור להתערב בה, ובפרט "בגלגול שלישי". תנאי הסעיף הם תנאים מצטברים, ועל כן די בכך שהמבקש לא עמד באחד מהתנאים הקבועים, כדי לקבוע כי לא קמה לו ההגנה שבחוק, חרף תג הנכה בו הוא מחזיק (ראו למשלרע"פ 5331/14 ורקשטלנ' עירייתתלאביב (11.11.2014)).

נוכח זאת, הדיון בשאלות הנוספות שהעלה המבקש בדבר הגדרת המונח "סמוך" הקבוע בסעיפים 2(א)(1) ו- (2) לחוק, מתייתר.

10. אשר ליתר הטענות שהועלו בבקשה, מקובלות עלי קביעות הערכאות הקודמות – משהמבקש הודה כי נסע בנתיב תחבורה ציבורית, התביעה אינה נדרשת להוכיח עובדה זו. על כן, לא מצאתי טעם לדון ביתר טענותיו של המבקש, שכן הן אינן עומדות בבסיס הרשעתו.

אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ב באלול התשפ"א (30.8.2021).

ש ו פ ט